

Blaž Lukan

DRAMA KOT (SAMO)KREACIJA

Absurdizem in ludizem

Dramatika Emila Filipčiča (rojenega leta 1951) je od prve uprizoritve kakega od njegovih dramskih tekstov, *Keglerja* (njegov prvotni naslov je bil *Kegler 6*) leta 1982 v SNG Maribor, doživljala ustrezno obravnavo tako v gledališkokritičkem kot tudi literarnoteoretskem kontekstu. Za prvo je najbrž zaslužno dejstvo, da je skoraj polovico od devetih uprizorjenih dram zrežiral Vito Taufer, v tistem času zagotovo eno najvidnejših imen sodobnega slovenskega gledališča, po čemer lahko sklepamo o njihovi gledališki »uporabnosti«. Za drugo pa morda razlog tiči v Filipčičevi izvirni izpeljavi in nadgradnji slovenske (oz. božičevske) različice dramatike absurda iz šestdesetih in literarnega ludizma iz sedemdesetih let, dramsko izjemno plodovitega gibanja, ki ga je literarnoteoretsko utemeljil Taras Kermauner, ki je redno spremljal tudi Filipčičevo dramsko in prozno delo. Filipčičeva dramatika je v času nastanka, to je od začetka osemdesetih let preteklega stoletja, pa vse do začetka novega tisočletja, in tudi kasneje, vzbujala precej podobne odzive: šlo naj bi za »radikalno problematizacijo vsakršnih dramaturških standardov« in za »neobvezni dvom o vseh in vsakršnih vrednostih« (Andrej Inkret), za »popolnoma svobodno avtorjevo dramsko poetiko« (Silvija Borovnik), njena svoboda pa naj bi bila »v oblikovnem in vsebinskem pogledu [...] tako rekoč neomejena« (Denis Poniž). Vendar je že ob koncu